

fulgt eventyrere og koffertløpere, vitenskapsmenn og den alminnelige fjelltraver på deres mange opplevelser. Vi håper at også fremtidens årbøker fra Trondhjems Turistforening vil gi friske og inspirerende glimt fra vår herlige og mangeårtede natur. Årboka 1959 skiller seg noe ut fra de andre i sitt utstyr. Det er vårt håp at våre medlemmer vil like den.

Årbokkomitéen.

PRINS WILHELM

Det började med laxen

Trondhjems Turistforening undrar varför jag år efter år återkommer till Trøndelagen.

Det började med laxen. Längre har jag varit ivrig flugfiskare och tycker än i dag att bland det roligare man på lediga stunder kan ägna sig åt är att försöka lura en lax att hugga på något så befängt som en Dusty Miller eller Black Doctor — befängt därför att dessa sinnrikt knutna beten liknar varken flugor eller annat på Guds gröna jord. Och dessutom äter ju laxen ingenting sedan han lämnat havet och fått lusen av sig. Varför han ändå hugger ibland är som varje sann Petri broder vet egentligen ett under. Det är på det vår optimism lever.

Sedan gammalt har Norges laxar rykte om sig att tillhöra de stridbaraste av sitt släkte vilket bland annat kommer till uttryck i firman Hardy's tillverkning av extra starka spön och linor för fiske i de norska älvarna. Helt naturligt drogs jag dit och fann snart att ryktet inte överdrivit — bättre sport har jeg svårt att föreställa mig. Kastteknik, lokal vattenkänedom och framför allt tålmod utgör nödvändiga förutsättningar, men när hugget sedan kommer, ja då får man lön för mödan i en stund av intensiv spänning. För en stor del av tjusningen ligger just i att man aldrig vet hur det slutar. Det kan lika gärna hända att laxen avgår med segern, säker är man aldrig förän den silverglänsande kroppen ligger på land. En nystigen bred och kraftig Salmo Salar, ändamålsenligt spolformad och med något av havets egen friskhet ännu glittrande i fjällen

Wilhelm, en laksefisker av rang Foto: Schrøder

är en skönhetsupplevelse — ett mästerprov på naturens underbara förmåga att skapa.

Sportfiske som sådant är i själva verket ingenting annat än tillfällig avkoppling från vardagslivets arbetsrutin, men för att denna skall bli fullständig, krävs också något av omgivningen. Tidigt greps jag av de norska älvarnas stor-slagna karaktär, de må brusa genom trånga kanjons med lodräta stup på ömse sidor eller flyta i saktare mak förbi odlade fält och trygga storbondegårdar. En båtfärd bjuder på rik omväxling i form av rofylt framåtgående och snabbare forsfärder medan den ena landskapsbilden efter den andra dyker upp framför stäven. En grön idyll förvandlas på några ögonblick till nakna klippformationer, en pool till fraggande strömvatten, en höljas sugning till fallets skum. Ständig rörelse, ständig förnyelse. Då är ljusets spel i älvfåran som särskilt mot solnegången antar de mest fantastiska skiftningar i koppar och blek rosa, där är molnskuggorna som likt mörka tankar glider över fjällens ansikte. Skogarnas väldighet i

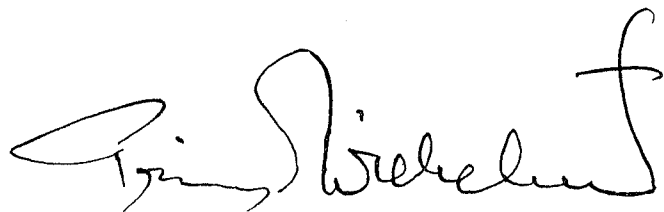

Prins Wilhelm og hans mangeårige rorskar, Bjørn Kroppan diskuterer det evige spørsmål: — Hvilken flue skal vi bruke? Foto: Schrøder

vilken hyggena ritar sina dekorativa figurmönster. En steril ravin. En fjärran bergstopp, gnistrande vit mot sommarhimlens blåhet. Där är snabba fågelvingar och svirrande flygfän, någon sällsynt gång språnget av en lax eller en fena som rispar vattenytan och sätter nerverna i dallring. Florans rikedom, ängsblommornas klara färger och fjällbrudens stjärnor, ymnigt förekommande och inte som hos oss fridlysta. Där är slutligen stronga, rättframma roddare som känner älven och fisken lika bra som sin egen byxficka, ger välmentade råd och försäkrar att nästa kast blir det hugg. I båten liksom vid valet av flugor är de ofta diktatorer och småler överseende om man knyter på en röd i stället för en svart. Ibland, men inte alltid, får de rätt.

Ja, det började som redan sagts, med laxen. Sedan tillkom ytterligare en faktor — och en mycket viktig sådan. Under årens lopp

fick jag alltfler vänner mellan Namsen och Gaula, vänner som jag är stor tack skyldig för gästfrihet och tillmötesgående. Hur många delikata springere har vi inte ätit tillsammans och hur har inte fiskehistorierna avlöst varandra framför pejsen. Trivsel och gott kamratskap har varit samvarons signum. Ty fast vänskap är något av det bästa livet kan ge. I första hand det den som numera är anledningen till att jag så gärna återvänder till Tröndelagen.

PER VINJE

Carl Johansveien

Av de landevinninger som Turkomitéen gjorde siste sommer, tror vi at turen etter Carl Johansveien — den gamle og nedlagte ferdevei mellom Jämtland og Verdal, ubetinget går av med seiren.

Carl Johansveiens trace — rute, er i grove trekk følgende: Like nord for Skalstugans Turiststasjon (584 m.o.h.) på svensk side, tar veien av fra mellomriksveien og svinger nord vestover gjennom frodig bjørkskog. Vegetasjonen i skogbunden er også rik med et veld av fjellplanter. De første 6 km er veien kjørbær med bil — en privat bomvei som tilhører bankdirektør Wallenberg. Når veien krysser fjellbekken mellom Bjørsjøen og Skalsvatnet, må en ta bena fatt.

Like etter er en på grenseskillet mellom Sverige og Norge, og en grenserøys står like i veikanten.

I svak og pen stigning tar veien seg opp i snaufjellet. Veiens høyeste punkt, 650 m.o.h. oppe på Sulsfjellet, er markert med en minnestein om kong Carl Johan i forbindelse med veiens åpning i 1835. Fjellovergangen er fin, og lagt i et lett og sympatisk lende. Utsikten her oppe over grensefjella er meget givende.

På marsjen utover mot Verdal passerer Kongstuen som kong Carl Johan skjenket verdalingene etter veiåpningen. De siste kilometrene før gammelveien når frem til riksveien og Ådalsvollen Tollstasjon (314 m.o.h.), går traceen paralelt og øst for elven Inna, men et bra stykke oppe i skogslien.

Distansen mellom Skalstugan og Ådalsvollen er ca. 16 km.